

Markéta Štěříková

V. kategorie

Ztracená...

Dovolené s mamkou jsou na nic. Na pláži spí už od rána a celý den, občas při tom zvrací, a každou noc odchází někam pryč. Rok co rok, kdy s ní musím jezdit, tak chodí po večerech z apartmánu kamsi ven a mě tam nechává. Pamatuji si, jak mě, to mi bylo asi pět, nechala samotnou na pokoji, a já řvala tak moc, že personál hotelu na mámu zavolal policii. Za to mě strašně ztřískala. Další roky už jsem už brečela jen potichu.

Abych vám pravdu řekla, máma je dle mého puberták v dospěláckém těle. Je mi jedenáct let a myslím, že jsem se nikdy neměla narodit. Máma se o mě moc nestará. Má mě spíš jako takového pejska a občas jako sluhu. Sama nikdy nevaří, neuklízí, nestará se, jenom a jenom si užívá.

Myslím si, že tady v Portugalsku má nějakého milence, o kterém mi nechce říct. Tátu oškubala snad o poslední halěr jenom proto, že se na něj naštvála a osočila ho ze znásilnění. Taky jsem ho už od té doby nikdy neviděla. Pamatuju si ho jen matně, naposled jsem s ním byla, když mi byly tak čtyři roky. Ale sama být má matka očividně nechce. Myslím, že si někoho našla na seznamce a proto sem pořád lítáme.

Každopádně ano. Už jsme tu zase, na tom samém místě jako každý rok a máma pořád večer co večer pryč. Před chvílí odešla a zase dle mého přijde ráno zlitá jak váza. Už mě to upřímně nebaví. V minulosti mě napadlo, že co kdybych se z apartmánu na chvílku vytratila, a pak se zase vrátila? Máma by si toho nevšimla a já jsem dost velká na to, abych se mohla procházet po ulicích tohoto města. A víte vy co? Já to udělám.

Od pokoje jsme dostaly s mámou dva klíče. Vzala jsem je a vyrazila jsem směr dveře s odhodláním: „Jdu poznávat svět, mami“.

Zavřela jsem dveře, zamkla a vyběhla ven z budovy. Náš pokoj je v prvním patře, takže snad žádný problém. Necítila jsem žádný strach, jen strašně povzbudivý pocit. Jsem venku a jsem bez toho vodítka, které mi máma ráda váže okolo krku.

Vyrazila jsem, směr promenáda. V noci to tam musí být hrozně krásné. Ulice v teplých nocích vypadají nádherně, abych byla upřímná. Někde v dálce zněla zvláštní hudba a já se radostí roztancovala při chůzi. Byla jsem šťastná, že konečně zažívám dobrodružství. Už jsem se dostala skoro k promenádě, když tu se zpoza rohu vyřítil takový zvláštní chlap. Když mě viděl, usmál se na mě a začal mi něco povídat. Portugalsky neumím, a tak jsem mu svou kostrbatou angličtinou odpověděla: „Understand no!“ a kroutila u toho hlavou.

Chlap se najednou strašně začal šklebit a pořád se na mě tak díval. Najednou se na mě vrhl. Shodil mě na zem, a musím uznat, že jsem si v tu chvíli myslela, že skončím mrtvá, a taky znásilněná. Už nevím jak, ale nějakým zázračným způsobem se mi povedlo během toho, kdy mne ten násilník držel na zemi, vysmeknout svojí ruku zpod jeho těla a pak se vyvléci celá. Už jako menší jsem se od kohosi naučila, že kdyby mě někdo napadl, tak musím pomoci prstů udělat takové bodce a zapíchnout je do očí. Díky bohu jsem měla i dlouhé nehty. Co si myslíte, že se stalo? Vybodla jsem mu oči ukazovákem a malíčkem. Začal strašně řvát. Kopla

jsem ho pro jistotu ještě kolenem do rozkroku, abych ho víc znehybněla, a odvalila se na stranu.

Bolela mě strašně hlava, jak jsem sebou sekla o chodník. Zvedla jsem se a utíkala, co mi nohy stačily. Jenom pryč, pryč z toho místa. Jednou jsem zabočila do ulice doleva, jednou doprava, poté jsem běžela rovně, a pak zase zaběhla někam do postranní ulice. Skončila jsem svůj běh v slepé uličce. Sedla jsem si vedle popelnice na zem a všechno mi najednou bylo šumák. Byla jsem napadena ve svých jedenácti letech a najednou mi vlastně došlo, kde že to vůbec jsem? Někde ve slepé uličce, nemám tušení kde. Prostě nevím, kde jsem a kam mám jít. Začala jsem panikařit a strašně se klepat. Myslela jsem, že snad každou chvílí omdlím za tou popelnicí, kde jsem se skrývala před světem. Najednou jsem měla hrozný výpadek, jako kdyby někdo zastavil příval informací do mého mozku. Nevěděla jsem, co mám dělat, kam mám jít, kde to jsem, kolik je hodin. Nevěděla jsem vůbec nic. Jak dlouho jsem tam takhle seděla a třásla se, jsem neměla ponětí. Čekala jsem, než se moje myšlenky trochu urovnají, ale ony byly pořád tak strašně zmatené a lítaly mou hlavou tak moc, že jsem je prostě nezachytila.

Po dalším čase stráveném tam u těch smrdících popelnic jsem se konečně zvedla a šla hledat někoho, kdo by mi pomohl. Vyšla jsem z uličky a vydala se po chodníku, někam, kde bude víc světla i lidí. Byla jsem velmi paranoidní a pořád se dívala za sebe, jestli se tam neobjeví ten chlap s vybodnutýma očima. Měla jsem pořád prsty od jeho krve. Neodvážila jsem se na ně kouknout, protože bych se asi pozvracela, jako moje máma každé ráno po svých nocích. Na levé straně se tyčily obrovské budovy a já doufala, že je aspoň jedna z nich otevřená, abych mohla někoho poprosit o zavolání policie a mé mámy.

„Máma mě asi zabije,“ napadalo mne přitom. „Jo. Ona mě zabije. Až to zjistí, tak mě určitě zabije, roztříská mě na malé kousky, hodí do pytle a utopí v řece...“ Nejradši bych svojí mámu už neviděla, bojím se jí snad ze všeho nejvíc. Proč zrovna já mám tak psychopatickou matku?

Po mých tvářích najednou začaly téct slzy naprosté bezmoci. Všimla jsem si, že jedna z budov má vevnitř rozsvíceno. A tak jsem do ní bez váhání vešla, abych někoho našla. „Hallo?“ řekla jsem prvnímu člověku, kterého jsem zaregistrovala v místnosti. Klepal se mi hlas, kolena, ruce, všechno.

Pán se na mě podíval zmateným výrazem, jeho modré oči mě zkoumaly snad po celém těle, jak kdybych tam byla jenom kvůli jedné specifické věci...domyslete si sami. Najednou se pousmál a něco pomalu zavrnil neznámým jazykem a rukou mi šáhl na tvář.

Začala jsem křičet, až jsem se z toho skácela na zem a začala jsem kopat okolo sebe a máchat rukama jako šílená. Všechno mě bolelo, všechno bylo tak strašně v háji, všechno jako by mizelo, najednou se tam přiřítla spousta lidí a já v tom svém rádobu epileptickém záchvatu najednou úplně vypnula. Tma, prostě nic.

Vzbudila jsem se ve svém pokoji, na posteli s mokkými kalhotami. Máma seděla na židli a dívala se na mě velmi našťvaným pohledem.

„Už jsi vzhůru, koukám,“ řekla mi pěkně agresivně.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se opatrně.

„Ty gumo vymaštěná, proč jsi odešla z toho pitomýho apartmánu? Co sis sakra myslela, že těch v těch ulicích čeká?“

„Já...já...ehh...“, začaly mi téct slzy po tvářích.

„Ty jsi tak pitomý dítě, to snad nikdo na světě neviděl.. Proč máš sakra prsty od krve a proč tě našli v botelu, pochcanou na podlaze? Proč v tak ubohém stavu? Víš co jsi? Jsi kráva! Jsi kráva pitomá!!“ ?“ pořád na mě řvala máma a já už taky ztratila nervy.

„Utekla jsem proto, že moje vlastní máma šla raději chlastat a nechtěla zůstat se mnou.. A to, že jsem tam venku potkala nějakýho dementa, kterej mě chtěl znásilnit a možná zabít, a já mu ukopala rozkrok, to tě nezajímá? , Tebe totiž nikdy nic nezajímalo, co se týkalo mě. , NIKDY V ŽIVOTĚ SES O MĚ NEZAJÍMALA!“ Brečela jsem jako pominutá.

Máma se na mě jenom dívala svýma zlostnýma očima, kterými by mě asi nejradši ubodala k smrti.

„Sorry, já nikdy nebudu dobrá máma. Třeba si plač, mně je to jedno. Jseš pro mě jenom přítěž! A pitomá k tomu!“

„Tak mě třeba dej k adopci, když jsi tak chytrá,“ zařvala jsem na ni.

„Nebudu tě dávat k žádný adopci, ty parchante. Jsem pořád tvoje máma a ty seš prostě moje dcera. Tak to je a konec!“

„Kdybys byla fakt moje máma, tak pro tebe nejsem žádná přítěž. Ty možná jsi máma, ale vůbec nejsi dobrá. To víme obě. Nesnáším tyhle dovolený s tebou, nesnáším ty tvoje zlitý stavy. A NESNÁŠIM TEBE!“

„Nebud' drzá, takhle se s rodičema nemluví,“ vyskočila máma vztekle a jednu pořádnou mi flákla.

Můj stav se zhoršoval. Každou chvíli mi bylo hůř a hůř. Vběhla jsem do koupelny a zamkla se tam. Máma strašně bouchala do dveří. Její běsnění ukončilo vyražení dveří našeho apartmánu.

„Policie...!“

Omdlela jsem. Všechno seto, co se stalo, se ve mně nahromadilo a já jsem to už nevydržela.

Probudila jsem se v nemocnici v Česku. Máma tam nebyla, ale jenom sestřička. Všimla si, že jsem vzhůru. Usmála se a řekla mi: „Ahoj, princezno, tak konečně jsi se vzbudila.“

Byla jsem pořád trochu mimo, ale usmála jsem se nazpět. „Kde to jsem? A kdo jste? Co se stalo s mou mámou?“

„Neboj se, jsi už v bezpečí. Máma tu není. Jsi v nemocnici. A teď, abys to věděla, musím zavolat policii. Oni jen potřebují vědět, co se stalo v ten den a vůbec si s tebou chtějí popovídat. Všechno bude dobré, uvidíš.“

Nervózně jsem přikývla a sestřička zmizela.

Byl to zvláštní pocit ležet na posteli a čekat. Zdálo se mi, že to policii trvá nějak dlouho a samotná jsem se v pokoji už trochu nudila. Nakonec se objevil ve dveřích mladý muž a posadil se k mé posteli. Jeho hlas měl příjemný tón a byl vůbec moc hodný. Dal mi čokoládu, ať je mi prý lépe.

Vylíčila jsem mu každou situaci, která se mi v Portugalsku stala a jak se ke mně máma chovala. Takhle jsme si povídali asi hodinu a on si všechno zapisoval. Nakonec mi oznámil, že mojí mámu zatkli a teď je u výslechu. Byla prý pod vlivem alkoholu a lehčích drog. Když mi to řekl, zděsila jsem se. Tohle jsem nevěděla. Tak moje máma taky fetovala.

Navíc, jak mi opatrně ten policista sdělil, v tom botelu, kde mě našli, tam moje matka každou dost často chodívala...no...přivydělávat si. To ví každý, že alkohol a drogy nejsou zadarmo. A milence nakonec taky měla, ale ten se na tom, co vydělala, přižívoval.

„Teď budeš muset jít k soudu. Neboj, budou tam s tebou hodní lidé, ze sociálky,“ vysvětlil mi policista. „Je docela možné, že si tě vezme do péče tvůj otec. Pokud ale nebude chtít, půjdeš do dětského domova. Ale ani to nebude špatné,“ usmál se na mě laskavě.

Chvilku jsem brečela, ale nakonec jsem se s tím smířila. Moje máma byla fetka a rozevírala nohy, kdy jen mohla. Asi to tak všechno bude pro mě lepší.

Nakonec si mě táta přece jen vzal. Chodím k psychologovi, musíme si na sebe s tátou pomalu zvykat. Jde to, sice pomaloučku, ale jde. Znamená to, že všechno teď bude jiné. Já se zároveň všeho trochu bojím, ale už se na nový život i trochu těším. Tak snad se ze všeho vyhrabu...